



Portretul Chesterfield al lui Shakespeare (circa 1679),
atribuit lui Pieter Borsseler.

SHAKESPEARE

REGELE LEAR

rescriere pentru adolescenți de

MIRCEA MĂLUȚ

EDITURA CARTEX

Cuprins

Regele Lear	9
William Shakespeare (scurtă biografie)	55
Regele Lear (sinteză istorică)	67



PERSONAJELE

LEAR – Rege al Britaniei

GONERIL – fiica mai mare a Regelui Lear

REGAN – fiica mijlocie a Regelui Lear

Cordelia – mezina Regelui Lear

REGELE FRANȚEI – pețitor al mezinei Regelui
Lear

DUCELE BURGUNDIEI – de asemenea, pețitor
al mezinei Regelui Lear

DUCELE DE ALBANY – soțul lui Goneril

DUCELE DE CORNWALL – soțul lui Regan

CONTELE DE KENT – slujitor foarte devotat
Regelui Lear

CAIUS – Conte de Kent deghizat în servitor
al Regelui Lear

CONTELE DE GLOUCESTER

EDGAR – fiul legitim al lui Gloucester, fratele
mai mare al lui Edmund

EDMUND – fiul nelegitim al lui Gloucester,
bastardul, fratele lui Edgar, clamator al
dragostei atât pentru Regan cât și pentru
Goneril

CURAN – curtean

OSWALD – intendentul Gonerilei

BĂTRÂNUL – vasal al lui Gloucester

DOCTORUL

BUFONUL

UN OFIȚER ÎN SLUJBA LUI EDMUND

UN CURTEAN DIN SUITA CORDELIEI

UN HERALD

SLUJITORII LUI CORNWALL

CAVALERI DIN SUITA REGELUI LEAR

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi fost nu s-ar mai povesti... A fost odată un bătrân Rege, care domnea într-o țară îndepărtată din Nord, Britania. Domnea peste acest ținut de multă vreme și se vede treaba că a fost cumpătat și destoinic, căci bogat era regatul și respectat foarte nu numai de vecini. Astfel că, la curtea sa, se aflau de ceva vreme puternicul Rege al Franței și vestitul duce al Burgundiei, ambii doritori a-i fi gineri, pețitori fiind ai mezinei Regelui, Cordelia. Însoțit de acești doi domni, de fiica cea mare, Goneril, și de soțul acesteia, ducele de Albany, de cea mijlocie, Regan, și de soțul acesteia, ducele de Cornwall, și de o suită de domnițe și cavaleri, intră într-una dintre zile în Sala Tronului bătrânul Rege Lear. Regele tocmai întrerupse



o discuție între doi duci, cel de Kent și Gloucester, care, în urma zvonurilor privind o iminentă împărțire a regatului, își dădeau cu părerea privind prețuirea pe care o are Regele pentru ginerii săi, ducele de Albany și ducele de Cornwall. La discuție lua parte și Edmund, prezentat de Gloucester lui Kent ca fiind fiul lui nelegitim născut dintr-o iubire pătimasă avută cu o mândrețe de femeie. Gloucester își manifesta față de ducele de Kent încă o dată dragostea pentru Edmund, care, zicea el, deși hoțomanul a venit pe lume ca obraznicul la praznic și încă înainte de soroc, îi este mai drag decât fiul lui mai mare și legitim, Edgar.

– Un tainic gând al nostru voi împărtăși astăzi tuturor, spuse Lear, căci așa îl chema pe venerabilul Rege. Pentru a ne scutura de pe spinarea vârstei, cât mai degrabă, griji și treburi – lăsându-le astfel pe alți grumaji mai tineri –, hotărât-am dar, cum pașii ni se-n-dreaptă târâș spre moarte, a-mi împărți regatul pe din trei. Pentru a nu avea prilej de ceartă mâine, dragi fii ai noștri, Cornwall și Albany, voim, din ceasul ăsta să se știe, cu ce moșii ni le-n-zestrăm pe cele două fete mai



mari, după cum, venit-a clipa să le dăm răspuns și pețitorilor mezinei noastre, Regele Franței și ducele de Burgundia. Dar, înainte de acestea, voim a ști care dintre voi tustrele mai tare mă iubește, așa încât a noastră largă inimă să-i dea fiecareia potrivit vredniciei. Cât ne iubești, tu, dară, cea dintâi născută, Goneril, se cade a-ntreba mai înainte?

Goneril nu ezită a-i spune Regelui că-l iubește cât nu-i grai s-o poată spune, mult mai presus de ce-i scump și rar, mai mult decât lumina ochilor, decât văzduhul și decât libertatea, puterea sau frumusețea, nemăsurat, într-un cuvânt spus cu răsuflarea tăiată.

Impresionat de această înfocată declarație de iubire, Regele îi dăruie să stăpânească, împreună cu soțul ei, ducele de Albany, treimea din regat cu codrii cei umbroși, cu mănăoase șesuri și pășuni întinse, scăldate de bogate ape cristaline.

– Ce ne spune a doua noastră fată, prea-scumpa doamnă de Cornwall, Regan?, se adresă Regele, întorcându-se încet spre fata sa mijlocie, ce sta aproape lipită de sora ei mai mare, Goneril.



Regan spuse că, semănând mult cu sora ei, Goneril, în inima ei simte aceeași iubire descrisă de aceasta, dar cu ceva în plus, față de Rege gata fiind oricând a se lepăda de orice plăcere pământească, spre a rămâne doar cu bucuria iubirii pentru el.

Măgulit până peste poate de această declarație de iubire, Regele pe dată îi dăruie fiicei mijlocii o treime din regatul său, nu mai puțin întinsă și frumoasă decât cea a surorii ei, Goneril.

Regele se întoarce apoi spre fiica lui cea mică, mezina Cordelia, bucuria lui cea din urmă și la care ținea cel mai mult, care stătea mai retrasă față de surorile ei și o întrebă:

– Tu, frumoasa noastră, spre care și-a trimis pețitori Franța cea bogată-n podgorii și Burgundia scăldată în laptele-i dulce, hai, smulge-mi treimea cea mai grasă, spunându-mi cât de mult mă iubești.

Cordelia care-și zicea sieși, în timpul în care prefăcutele ei surori numai că nu-l sufocau pe Rege cu declarațiile lor de dragoste, că-i mai bogată-n dragoste decât în măguliri, mult iubind în taină fără vorbe, îi spuse venerabilului ei tată, că-l iubește



precum se cade, nici mai puțin și nici mai mult, atât are a spune și în rest nimic.

– Cum nimic?, se miră foarte Regele, amintindu-i mezinei că din nimic, nu are a răsări decât nimic și o îndemnă să-și strunească totuși glasul spre a nu-și răsturna carul cu noroc.

– Stăpâne bun, crescutu-m-ai cu drag și-ndatorată sunt să te iubesc și slavă să-ți aduc, dar nu-nțeleg cum surorile mele pot să spună că te iubesc doar pe tine, când la fel de datoare sunt să-și iubească deopotrivă soții cărora le-au jurat iubire și credință, eu neputând a face la fel ca ele, măritându-mă iubindu-l doar pe tata.

Mult se miră Regele de vorbele mezinei și, nevenindu-i să-și creadă urechilor ce auzise, o-ntrebă dacă vorbele-i sunt din inimă și, cum Cordelia îi confirmă încă o dată cele spuse, acesta se tulbură pe dată și-o acuză că-i rea. Ea îi răspunse doar că-i sinceră precum se cade.

– Așa?, se înfurie Regele. Atunci să-ți fie, dar, sinceritatea zestre! De-orice legătură părintească, de sânge și de inimă cu tine, mă lepăd și te-alung de lângă mine, acum și-n veci.



Degeaba stării loialul duce Kent pe lângă Rege, spunându-i că mezina îl iubește cel puțin la fel de mult ca surorile ei, dar are un altfel de-a o spune, nedorind ca inima-i să răsunе la ciocănit ca polobocul gol. În zadar îi mai spuse Kent că datoria trebuie să nu se teamă să vorbească atunci când lingușirea-i la putere și cât timp gâtul nu-i retezat o să-i strige-n față că face rău.

Regele, însă, nu se lăsa înduplecat. O dezmoșteni îndată pe Cordelia, partea ei revenind surorilor, astfel că fiecare avea de acum jumătate din regat. Lui Kent îi porunci să părăsească regatul în șase zile, iar dacă ziua a zecea nu-l găsea departe de țară, va fi ziua lui cea din urmă. Chemă apoi pe Regele Franței și pe ducele Burgundiei, arătând amenințator spre Cordelia:

- Doar cu disprețul nostru-i dăruită! Dezmoștenitu-o-am pe fiica noastră cea mai mică, ce ne-a fost cea mai dragă și care reazem blând al bătrâneții voiam să ne fie! Cel ce-o va lua de soață fi-va rudă doar cu ura noastră și zestre va avea blestemul de-a ne fi străină-n veci!





Sir John-Gilbert, *Cordelia la curtea Regelui Lear* (1873),
detaliu.